

Opmærksomheden fra, hvad der er Kernepunktet i Sagen. Her er jo anden Akt, men tredje og fjerde Akt komme vel ogsaa. Jeg ønsker kun at faa det slaaet fast, at den ærede Ordfører har udtalt, hvad ogsaa jeg har antydet, at han i og for sig til en vis Grad ikke havde noget imod, at vi tog den Sag op; og jeg tror, man maa indrømme det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), som har udtalt det klart og bestemt i Dag, at for at naa Maalet, havde det været det ene fornuftige. Naar det ærede Medlem saa stadig vender tilbage til min utilbørlige Optræden, kan jeg ikke sige andet end, at det glæder mig, at han maa indrømme mig, at mit principale Forslag havde jeg Lov til at stille. (Afbrydelse af Ordføreren (Meergaard)). Ja, saaledes opfattede jeg det ærede Medlem; han er nødt til at indrømme det; det Forslag kommer ikke ham ved; han maa indrømme, at det var mit Forslag, saaledes som det forelaa, og at det andet Forslag var opstillet, netop fordi det var de Herrer's Forslag, som jeg havde stillet op. Jeg vil allsaa sige det ærede Medlem, at han skal ikke forplumre Situationen ved stadig at vende tilbage til dette. Naar han saa siden sagde: Ja, naar det ærede Medlem fra Ribe endda havde bragt det frem før, saa kunde vi have talt om det, da maa jeg svare: Nej, det var en tyffst Umulighed, fordi Planen var den, at vi skulde have haft denne Sag til anden Behandling, før vi fik Finansloven; saaledes var Planen, men saa var det, de Herrer fræveg deres egen Plan, fordi der var en Højremand, der vilde have en Ministerkonference. Det kan jeg ikke gøre ved. Derfor maa de Herrer vide, hvad de hver for sig fuldt ud vide, særlig dem, som have været Medlemmer af Finansudvalget, hvorledes den Sag hænger sammen; saa jeg synes den ærede Ordfører giver det bedste Bevis paa Mistillid til sit eget Standpunkt ved stadig at vende tilbage til denne udenoms Tale, der ikke kommer Princippet noget ved. Der er jo af den ærede første Taler i Dag, det ærede Medlem fra Langeland, blevet mindet om, hvad Finansministeren udtalte i Landstinget i Gaar. Nu er jo den ærede Finansminister til Stede; saa finder han Anledning til at supplere det, kan han jo gøre det; men jeg var Vidne til, hvorledes Finansministeren fortalte dem oppe i Landstinget, som det jo er læst op af Rigsdagstidenden, at han for sit Vedkommende vilde forlange $2\frac{3}{4}$ Millioner af Overskuddet; og alle, der have med Tillægsbevillingsloven at gøre, vide jo, hvad Krav den stiller; saa vi kunne jo nok antage, at

det vil gaa saaledes, som jeg tillod mig at sige, at vi kunne være ganske rolige for, at naar dette Forslag kommer op i Landstinget og bliver begravet, hvis det ikke bliver slaaet for Banden øjeblikkelig, ligesom det ærede Medlem fra Røges (Albertis) Forslag, og vi saa faa Finansloven her tilbage til 4de Behandling, vil Overskuddet være i den Grad forduftet, at der saa godt som ingen Ting bliver tilbage. Nu forekommer det mig, at hvis de Herrer virkelig mene, at de ere alvorlige og oprigtige Oppositionspolitikkere samtidig med, at de ere alvorlige og oprigtige Forhandlingspolitikkere, — og de ville jo selv kendes ved dette Prædicat — havde der været god Mening i, at vi havde haft en § 29, som for vort Vedkommende havde bundet Overskuddet. Det er Hovedsagen, at den anden udenoms Tale om min utilbørlige Optræden skænker jeg den ærede Ordfører; han ved ganske god Bæst med, hvordan den Historie hænger sammen; saa naar han taler med Indignation om min Optræden, ved han for sit Vedkommende ganske anderledes Bæst, end han vidste, da han optraadte hin mindeværdige Nat. Det er Hovedsagen, og det tror jeg, at de Herrer skulle blive nødt til at komme tilbage til, hvis de mene, at de endnu ere de samme Oppositionspolitikkere over for det provisoriske Ministerium, men tillige ærlige, loyale og oprigtige Forhandlingspolitikkere. Jeg kan ganske vist forstaa den ærede Ordfører, naar han tager saa stærke, moderate Ord i sin Mund, som han gjorde forrige Gang, han havde Ordet; da sagde han, at han intet Ultimatum stillede hverken paa dette eller paa noget andet Punkt. (Meergaard: „Paa nærværende Tidspunkt“). Ja, nu begynder det ærede Medlem paa Fortolkninger, men jeg noterede det netop ordret ned, at han intet Ultimatum havde paa dette eller noget andet Punkt (Afbrydelse). Der ved forekommer det mig, at de Herrer's Stilling er angivet; de have ingen faste Standpunkter længere; de flyve og dingle omkring, ligesom Vind og Vejr blæser; tro de, at Høje er til Lags til at ville være gode Venner med dem, saa blive de straks bløde om Hjertet; men hvis de ikke tro det, begynde de straks at hænge med Ørene og vide ikke, hvorledes de skulle te sig; det have vi set flere Eksempler paa i de sidste 3—4 Aar. Det er rart at faa det slaaet fast, at de Herrer ikke stille noget som helst Ultimatum hverken paa det ene eller paa det andet Punkt. Men deri er jeg fuldstændig uenig med de Herrer; og det er naturligvis det, der gør, at de Herrer ere saa skræppe til at